

Arrest

nr. 83 308 van 20 juni 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 20 april 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 maart 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 16 mei 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. VINOIS loco advocaat A. VANHOECKE en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Nigeriaans staatsburger te zijn, afkomstig uit Lagos, Ikeja en tot de Etsako etnie te behoren. U woonde met uw familie in Lagos. Tot 2000 woonde u met hen in Anifowoshe street, Ikeja. Nadien woonde u op Rimax close Meiran, Agbado – Ijaye. U liep school tot uw negentiende, waarna u schoenen verkocht in een winkelcentrum. Sinds 2008-2009 had u een vriend, (D.B.). Uw ouders waren niet op de hoogte van uw relatie, uw zussen wel. Hij woonde bij een vriend, op een kwartier met de bus van bij uw ouders. U bezocht hem vooral in het weekend. Omstreeks februari 2010 begon een vriend van uw vader, (A.S.), naar uw hand te dingen. Hij bracht geschenken mee en was erg gul naar uw familie toe. Uw vader, een autoritair man, drong aan dat u met

hem zou trouwen. Uw familie had het moeilijk om rond te komen op dat moment. U zei uw vader dat het een oude man was en dat u niet met hem wilde trouwen, maar uw vader bleef aandringen. U had bovendien al iemand afgewezen. De man zou goed voor u kunnen zorgen en de familie zou er beter van worden.

Daniël vroeg u om niet met de man te trouwen, maar uiteindelijk gaf u toch toe. U trouwde op 23 november 2010 met (A.), maar bleef uw vriend opzoeken en raakte ook zwanger van hem. Uw man behandelde u goed, hoewel u weigerde met hem te slapen. U omschrijft hem als aardig. Dit veranderde echter toen hij er achter kwam dat u zwanger was. U gaf toe dat u een vriend had, die u was blijven ontmoeten sinds jullie getrouwd waren. Uw man wilde dat u zou vertrekken, dat u terug zou gaan naar uw vader. Hij belde uw vader ook op en vertelde hem van uw vriend en zwangerschap. U ging naar het huis van uw ouders en legde de situatie uit, maar uw vader wou u niet opnieuw in huis nemen. Hij vond dat u uw eigen problemen moest oplossen. U ging terug naar uw man, maar deze behandelde u nu anders: hij ontweek u en bleef bij uw vader aandringen dat deze u terug in huis zou nemen. Hij was ook teleurgesteld, hij vond dat uw vader hem misleid had. Eén keer dreigde hij de politie te bellen.

Ondertussen was u op zoek naar iemand die u onderdak kon geven. Hoewel het huis van uw man nog uw vaste verblijfplaats was, bleef u ook enige tijd bij een vriendin. U kon daar echter niet blijven op lange termijn, omdat zij samenwoonde met haar vriend. U klopte aan bij uw tante, maar deze vond dat u uw ongeborn kind moest laten weghalen en terug moest gaan naar uw man. Bij uw tante kwam u (C.) tegen. U kende haar via uw tante en had eerder al huishoudelijk werk voor haar gedaan. Ze had u al een aantal keer gevraagd of u niet mee naar Europa wou komen, om daar als prostituee te werken. U had steeds geweigerd. Nu ze hoorde van uw situatie vroeg ze het echter opnieuw en dit keer ging u wel mee naar Italië. Uw ouders steunden u niet meer en omdat u niet voor uzelf en uw kind kon zorgen was het een goed moment om uit Nigeria te vertrekken. Op 20 april 2010 reisde u naar Italië. U verbleef er bij (C.), maar u ging bij haar weg omdat ze wou dat u haar uw kind gaf. Ze zou er u voor betalen en u toestaan weg te gaan. U wilde uw kind echter niet afgeven en legde de situatie uit aan (M.), een nicht van (C.). (M.) vertelde u dat u in België asiel kon aanvragen en dat de overheid u zou helpen. Zij bracht u naar hier en u vroeg op 7 juli 2011 asiel aan. U kan niet terug naar Nigeria omdat uw ouders, als ze u al zouden terugnemen, het erg moeilijk zouden hebben om u en uw kind te onderhouden.

B. Motivering

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u verder geen elementen aanbrengt die voldoende zwaarwichtig zijn om als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming, te worden beschouwd.

U verklaarde door uw vader tot een huwelijk te zijn gedwongen met (A.S.), maar er kunnen ernstige vragen worden gesteld bij het gedwongen karakter van dat huwelijk.

Het huwelijk met uw man (A.) was tegen uw zin, maar niets in uw asielrelaas wijst erop dat u ertoe gedwongen werd hem te huwen. U haalt wel aan dat uw vader aandrong, maar zegt uiteindelijk zelf akkoord te zijn gegaan, omdat de man die naar uw hand dong jullie familie financieel ondersteunde (zie gehoorverslag CGVS p.10). Het was volgens u onmogelijk om met uw vriend (D.B.) een leven op te bouwen, omdat hij amper geld had om een huis te huren (zie CGVS p.13). Uit het bovenstaande mag blijken dat u economische factoren belangrijk vond bij het uitkiezen van een geschikte huwelijkskandidaat en dat deze factoren, samen met de druk van uw familie, u uiteindelijk overtuigden om toch in het huwelijk te stappen met (A.).

Bovendien blijkt uit uw relaas dat u, toen u bij uw ouders woonde, vrij was om te gaan en staan waar u wilde. Reeds in februari 2010 (zie CGVS p.9) kwam u erachter dat (A.) met u wou trouwen, maar gedurende de periode die daarop volgde kon u nog steeds uw vriend zien. U werd dus niet erg streng in de gaten gehouden door uw ouders. Alleen al het feit dat u jarenlang uw relatie met uw vriend voor hen verborgen kon houden wijst hierop. Dat deze situatie niet veranderde na de aankondiging van het huwelijksaanzoek, wijst erop dat ze niet vastbesloten waren u te verplichten het aanzoek te aanvaarden.

Uit uw verklaringen blijkt ook dat u, eens getrouwd, erg vrij was tijdens uw huwelijk. U omschrijft uw man als aardig (CGVS p.13) en uw dagen bestonden uit televisie kijken, huishoudelijk werk en vrienden opzoeken (waaronder de regelmatige ontmoetingen met uw vriend) (CGVS p.14,15). Hieruit blijkt dat u uit vrije wil bij uw man verbleef en dat hij uw bewegingsvrijheid niet probeerde in te perken, noch dat hij u streng controleerde. Hij aanvaardde zelfs dat u weigerde met hem te slapen, ook al zei hij dat het er ooit wel eens van zou komen, aangezien jullie getrouwd waren. U zegt bovendien dat hij u niet probeerde te dwingen (CGVS p.14).

Daarnaast kunnen volgende bemerkingen worden gemaakt bij de problemen die u kreeg nadat u zwanger was geworden van uw vriend, (D.B.).

U verklaarde dat uw man teleurgesteld reageerde na uw zwangerschap en die teleurstelling ook communiceerde naar uw vader, aan wie hij immers veel financiële steun had gegeven. Uw man voelde zich misleid door uw vader, omdat deze u had weggegeven voor een huwelijk, ondanks het feit dat u een vriend had (CGVS p.9).

Naar u toe gedroeg uw man zich anders, maar niet gewelddadig. Hij negeerde u en wilde niets meer met u te maken hebben. Hij vond dat u terug moest gaan naar uw vader, maar ondernam blijkbaar geen stappen om u te verplichten zijn huis te verlaten, aangezien u zegt nog meerdere maanden bij hem verbleven te hebben, terwijl u op zoek was naar een nieuwe verblijfplaats (CGVS p.9, 14, 15). Deze vaststellingen wijzen er duidelijk op dat uw man – wiens teleurstelling in u (en in uw vader) gegrond was, vermits u telkens had geweigerd met hem te slapen, maar wel zwanger werd van een andere man – u op geen enkel moment vijandig heeft bejegend. Ook van de kant van uw familie heeft u niets te vrezen. U haalt enkel aan dat uw vader u niet opnieuw in huis wilde nemen, omdat hij vond dat u uw problemen zelf veroorzaakt had en ze dus ook zelf moest oplossen (CGVS p.9, 15).

U hebt bijgevolg volstrekt niet aannemelijk gemaakt dat de houding van uw man of familie zou kunnen geïnterpreteerd worden als 'vervolging' in de zin van de Conventie van Genève of als een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming.

Tot slot kan nog het volgende worden opgemerkt met betrekking tot de omstandigheden waarin u uiteindelijk naar Europa bent vertrokken en de modaliteiten die (C.) u oplegde ter compensatie van uw reis naar Europa.

Uiteindelijk vond u een oplossing door het voorstel van (C.) aan te nemen om mee naar Europa te gaan. Zij had u al vaker voorgesteld om in Europa in de prostitutie te werken voor haar, maar u had steeds geweigerd (CGVS p.9). Toen zij van uw problemen hoorde stelde ze u opnieuw voor u mee te nemen naar Europa en dit keer aanvaardde u wel, het was immers een goed moment om uw huwelijk te verlaten (CGVS p.16). Er is dus geen sprake van een gedwongen vertrek uit Nigeria. Eens in Italië verbleef u bij (C.) (CGVS p.7). Zij bleek uw baby te willen aannemen als betaling voor de reis, wat u weigerde. Een nicht van haar hielp u naar België te komen, waar de overheid u zou helpen, zo vertelde ze u (CGVS p.8). U haalt echter nergens aan dat (C.) u nog contacteerde na uw vertrek uit Italië, noch dat zij één van de redenen zou zijn waardoor u niet terug zou kunnen naar Nigeria (CGVS p.16).

Gelet op het voorgaande kan in uw hoofdte geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

Voor wat betreft het document 'Declaration of Age' (dd. 25 mei 2009 en de foto's van uw trouwdag kan worden opgemerkt dat deze uw identiteit en uw huwelijk ondersteunen, welke hier niet meteen worden betwijfeld. U legde geen documenten voor om uw reisweg van Nigeria naar Italië of van Italië naar België te staven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1.1. Verzoekster voert in een eerste onderdeel van een eerste middel de schending aan van artikel 1, A van de Conventie van Genève en artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet). Zij stelt dat zij zich in de voorwaarden bevindt om als vluchteling te worden erkend en betoogt dat zij en haar gezin "een gegronde toekomstige" vrees voor vervolging hebben omwille van hun ras en behoren tot een sociale groep, gezien de dreigende verstoting en moord wegens overspel.

De beknopte en algemene motivering van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) is volgens verzoekster onaanvaardbaar en het CGVS deed geen onderzoek naar haar concrete situatie. Zij werd door haar autoritaire moslimvader verplicht te huwen met een moslimman en werd vervolgd door haar familie na haar buitenhuwelijkse zwangerschap. Haar vader en echtgenoot verstootten haar, verplichtten haar om haar baby te laten weghalen en uitten dreigementen. Verzoekster was verplicht te vluchten, kwam in de prostitutie terecht en dreigde haar baby te verliezen.

2.1.1.2. In een tweede onderdeel van een eerste middel, voert verzoekster de schending aan van artikel 48/2 juncto artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Zij stelt dat het duidelijk is dat zij en haar familie bij een terugkeer naar Nigeria risico lopen op ernstige schade, bestaande uit foltering of onmenselijke en vernederende behandeling of bestraffing (artikel 3 EVRM) en ten gevolge van de dreigende verstoting

en willekeurig geweld ingevolge haar buitenechtelijk kind. Mochten zij bescherming kunnen genieten in Nigeria, dan hadden zij hun land niet verlaten. *“Nigeria staat algemeen gekend als een faliekante dictatuur waar corruptie en willekeur zegevieren”*.

2.1.2. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 57/6 en 62 van de vreemdelingenwet, artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en de zorgvuldigheidsplicht.

Het CGVS motiveert de beslissing volgens haar niet adequaat, nauwkeurig en volledig. De beslissing is niet of in stereotiepe, algemene en vage bewoordingen gemotiveerd. *“Het CGVS bewijst niet dat verzoekster en haar kind bij een terugkeer naar Nigeria geen risico op ernstige schade zullen lijden”*. Een menswaardige behandeling van vrouwen in Nigeria is ver te zoeken.

Verzoekster betoogt dat het CGVS een verkeerde voorstelling geeft van het gehoor. De motivering is volgens haar ongeldig, gaat uit van onredelijke veronderstellingen en geeft haar gehoor slechts gedeeltelijk weer. Het CGVS heeft de gegevens niet correct beoordeeld en is niet in redelijkheid tot het besluit gekomen. De bestreden beslissing werd niet op zorgvuldige wijze genomen en de stukken en algemeen bekende gegevens werden niet ernstig onderzocht.

2.2.1. Verzoeksters eerste twee middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.2.2. Verzoekster laat na te duiden welke bepaling van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet zij geschonden acht en geeft evenmin aan op welke wijze dit artikel zou zijn geschonden. Hoe het eerste lid van voormeld artikel geschonden zou zijn kan niet worden ingezien daar artikel 57/6, eerste lid, 1° de commissaris-generaal de bevoegdheid verleent de bestreden beslissing te nemen. Het derde lid is *in casu* niet van toepassing daar de bestreden beslissing geen beslissing betreft zoals bedoeld in artikel 57/6, eerste lid, 2°.

2.2.3. Verzoeksters beweringen dat haar concrete situatie niet zou zijn onderzocht en dat de bestreden beslissing niet of slechts in stereotiepe, algemene en vage bewoordingen zou zijn gemotiveerd, missen, zo blijkt uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing, kennelijk feitelijke grondslag.

De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 57/6, tweede lid en 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing, die in duidelijke bewoordingen in deze beslissing zijn opgenomen en hierin op eenvoudige wijze kunnen worden gelezen, kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt (rechtsplegingdossier, stuk 1, p.5-6). Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.4. Daar waar verzoekster stelt dat *“Het CGVS bewijst niet dat verzoekster en haar kind bij een terugkeer naar Nigeria geen risico op ernstige schade zullen lijden”*, dient te worden opgemerkt dat, in tegenstelling met wat zij laat uitschijnen, de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De

commissaris-generaal en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moeten niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet hun taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.5. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.6. Verzoekster brengt, zoals terecht wordt aangehaald in de bestreden beslissing, geen begin van bewijs bij ter staving van haar voorgehouden reisweg per vliegtuig vanuit Nigeria naar Italië en staat evenmin haar beweerde reisweg per vliegtuig vanuit Italië naar België, hetgeen een negatieve indicatie vormt voor haar algehele geloofwaardigheid.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat zich ernstige tegenstrijdigheden voordoen in verzoeksters verklaringen, en dit betreffende essentiële elementen in haar relaas. De kern van verzoeksters relaas bestaat eruit dat zij problemen zou hebben gekend omdat zij in verwachting was van een buitenechtelijk kind, verwekt door haar vriend B.D.

De geloofwaardigheid van deze feiten wordt echter op fundamentele wijze ondermijnd doordat verzoekster tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd omtrent de duur van haar relatie met B.D., haar laatste contact met deze persoon, de vraag of zij deze al dan niet nog zag nadat zij huwde en de reden waarom zij met hem geen leven opbouwde en niet met hem huwde. Uit verzoeksters verklaringen in de vragenlijst blijkt immers dat zij (i) gedurende ongeveer een jaar een relatie had met B.D.; (ii) deze relatie duidelijk situeerde voorafgaand aan haar huwelijk; (iii) na haar huwelijk geen contact meer had met B.D., daar waar zij, gevraagd of zij van hem nog iets had vernomen sedert haar aankomst in België, antwoordde: *“Neen. Toen ik huwde (in november 2010) verliet hij ons dorp”*; (iv) gevraagd waarom zij niet met B.D. trouwde, stelde dat dit was omdat B.D. christen was terwijl zij moslim was (administratief dossier, stuk 13, vragenlijst). Blijkens verzoeksters verklaringen tijdens het gehoor bij het CGVS zou zij echter gedurende bijna twee jaren een relatie hebben gehad met B.D., waarbij zij de start van hun relatie situeerde in 2008 of 2009. Tevens vermeldde zij nergens dat B.D. wanneer zij huwde zou zijn verhuisd naar een ander dorp en zou hun laatste contact niet dateren van toen zij huwde in november 2010. Integendeel zou zij met B.D. een relatie zijn blijven onderhouden ook nadat zij was gehuwd en zouden zij elkaar zijn blijven ontmoeten. Zij zouden de laatste maal contact hebben gehad met kerstmis, op 24 december. Gevraagd naar de reden waarom zij met B.D. geen leven opbouwde, maakte verzoekster bij het CGVS bovendien nergens nog melding van enige religieuze component, doch verklaarde zij: *“Hij had amper geld om een huis te huren. Hij probeerde rond te komen, maar was niet in de positie om zich te settelen”* (administratief dossier, stuk 3, p.9-13).

Verzoekster legde bovendien tegenstrijdige verklaringen af aangaande het ogenblik waarop haar echtgenoot op de hoogte zou zijn gekomen van haar buitenechtelijke zwangerschap, hetgeen nochtans de directe oorzaak zou hebben gevormd voor haar problemen en haar vertrek uit haar land van herkomst. In de vragenlijst van het CGVS stelde verzoekster dat zij zelf pas in januari 2011 zou hebben ontdekt dat zij zwanger was en dat één van de andere vrouwen van haar man dit eveneens ontdekte en voortvertelde aan haar man (administratief dossier, stuk 13, vragenlijst, p.3). Gedurende het gehoor bij het CGVS stelde verzoekster echter dat haar echtgenoot reeds in december erachter zou zijn gekomen dat zij zwanger was (administratief dossier, stuk 3, p.14).

Verzoekster legde voorts incoherente verklaringen af waar zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) stelde dat zij slechts tot januari 2011 bij haar echtgenoot verbleef en sindsdien en tot april 2011 verbleef *“op verschillende plaatsen in de regio Lagos – geen precies adres”* (administratief dossier, stuk 13, verklaring, nr.35), terwijl zij bij het CGVS stelde dat zij bij haar man bleef wonen tot begin april 2011, waarna zij twee weken bij haar tante verbleef en het land verliet (administratief dossier, stuk 3, p.7, 14). Ingevolge de voormelde vaststellingen kan geen geloof worden gehecht aan verzoeksters beweerde asielrelaas.

Dient daarenboven te worden opgemerkt dat, indien toch enig geloof zou kunnen worden gehecht aan verzoeksters asielrelaas, zij hoegenaamd niet aannemelijk maakt dat zij ingevolge dit relaas ernstige problemen zou kennen bij een terugkeer naar haar land van herkomst. Verzoeksters bewering in het verzoekschrift, als werd zij vervolgd door haar familie en zou zij dreigen te worden verstoten en vermoord door haar echtgenoot en haar vader, vindt geen steun in het administratief dossier en kan bezwaarlijk ernstig worden genomen.

Uit haar verklaringen, zoals terecht aangehaald in de bestreden beslissing, blijkt immers dat noch haar echtgenoot noch haar vader haar ooit vijandig bejegende of enige daad van vervolging stelde. Zij verklaarde weliswaar dat haar man zich anders gedroeg na haar zwangerschap doch gaf aan dat deze niet gewelddadig was. Hij negeerde verzoekster, vond dat zij terug moest naar haar vader maar ondernam geen stappen om haar te verplichten zijn huis te verlaten aangezien verzoekster nog meerdere maanden bij hem verbleef toen zij op zoek was naar een nieuwe verblijfplaats. Hieruit blijkt overigens duidelijk dat verzoekster geen ernstige vrees voor vervolging koesterde ten aanzien van haar echtgenoot. Wat betreft haar vader en familie, haalde verzoekster evenmin concrete vervolgingsfeiten aan. Zij stelde slechts dat haar vader haar niet opnieuw in huis wilde nemen omdat deze vond dat zij haar problemen zelf had veroorzaakt. Voor het overige haalde verzoekster geen elementen aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat haar echtgenoot, vader of familie zinnens zouden zijn (geweest) om haar daadwerkelijk te vervolgen. De algemene bewering dat het CGVS een verkeerde weergave geeft van het gehoor vermag niet afbreuk te doen aan voormelde vaststellingen. Verzoekster werkt deze bewering niet uit, preciseert niet welke van haar verklaringen foutief zouden zijn weergegeven en geeft evenmin aan hoe dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering. De in de bestreden beslissing opgenomen verklaringen vormen bovendien wel degelijk een getrouwe weergave van verzoeksters gezegden zoals deze genoteerd werden in het gehoorverslag.

Uit verzoeksters verklaringen blijkt verder dat zij het land niet verliet uit noodzaak of omdat zij gedwongen was te vluchten, doch eerder uit economische en opportunistische overwegingen. Gevraagd waarom zij haar land moest verlaten, stelde zij: *"Ik was bang omdat ik verlaten was door mijn ouders en niet voor mezelf en mijn kind kon zorgen"*. Vervolgens stelde zij, gevraagd of er nog andere redenen waren, slechts: *"Het was de beste moment voor mij om het huwelijk te verlaten"* (administratief dossier, stuk 3, p.16).

Wanneer haar in de loop van haar asielprocedure werd gevraagd naar haar concrete vrees bij een terugkeer naar haar land van herkomst, maakte verzoekster bovendien nooit eerder melding van het gegeven dat zij vreesde door haar echtgenoot of haar vader te worden verstoten en gedood. In de vragenlijst stelde zij, gevraagd naar haar concrete vrees bij een terugkeer, slechts dat zij door iedereen zou worden genegeerd (administratief dossier, stuk 13, vragenlijst, p.3) en bij het CGVS verklaarde zij, wanneer werd gevraagd wat er zou gebeuren indien zij zou terugkeren naar Nigeria na lang aarzelen: *"Zelfs als mijn ouders me zouden terugnemen. Het zou niet goed zijn voor mij en mijn kind, ze zouden moeten vechten om mij en mijn kind te onderhouden"* (administratief dossier, stuk 3, p.16). Uit deze verklaringen blijkt andermaal dat zij haar land van herkomst niet heeft verlaten uit hoofde van een gegronde vrees voor vervolging doch wel uit economische overwegingen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat in hoofde van verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin kan worden aangenomen.

De algemene bewering dat een menswaardige behandeling van vrouwen in Nigeria ver te zoeken is wordt door verzoekster niet gestaafd en kan hoe dan ook geenszins volstaan om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst daadwerkelijk zou worden bedreigd en vervolgd, te meer daar zij in de vragenlijst uitdrukkelijk verklaarde dat zij aldaar, benevens haar hoger besproken problemen ingevolge haar buitenechtelijke zwangerschap, nooit problemen heeft ondervonden met haar autoriteiten, met haar medeburgers of van algemene aard (administratief dossier, stuk 13, vragenlijst, p.3).

De neergelegde documenten, meer bepaald een kopie van een verklaring van leeftijd en van foto's van verzoeksters huwelijk (administratief dossier, stuk 16: documenten), bevatten geen gegevens die afbreuk kunnen doen aan voormelde, concrete vaststellingen.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.7. Gelet op de sub 2.2.6. gedane vaststellingen inzake de elementen ten grondslag van haar asielrelaas, toont verzoekster niet aan dat zij in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Waar verzoekster nog op algemene wijze betoogt: *"Nigeria staat algemeen gekend als een faliekante dictatuur waar corruptie en willekeur zegevieren"*, dient te worden opgemerkt dat zij niet het minste begin van informatie bijbrengt ter ondersteuning van deze bewering en bijgevolg geenszins aantoonst dat de situatie in Nigeria zou beantwoorden aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, toont verzoekster, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.2.8. Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing. De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing, zo blijkt uit het voorgaande, geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.2.9. Verzoekster toont met de algemene bewering dat het CGVS bepaalde stukken en gegevens niet of onvoldoende heeft onderzocht niet aan dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden. Zij laat na ook maar enigszins te duiden dat of welke gegevens niet of onvoldoende zouden zijn onderzocht en preciseert evenmin op welke wijze dit van invloed zou kunnen zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, meer bepaald het verslag van de DVZ en de vragenlijst en het gehoorverslag van het CGVS. Verzoekster kreeg de kans haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekster op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

2.2.10. Verzoeksters eerste twee middelen zijn ongegrond.

2.3. In het derde middel voert verzoekster de schending aan van het proportionaliteitsbeginsel, doordat de gevolgen van de bestreden beslissing, meer bepaald een mogelijke repatriëring, niet in verhouding zijn met het voordeel dat de Belgische staat hieruit eventueel meent te kunnen halen. Haar leven en dit van haar baby zouden in gevaar zijn en een terugkeer is overdreven en staat buiten verhouding. Verzoekster heeft de Belgische staat en gemeenschap nooit schade berokkend. De negatieve gevolgen van de beslissing zijn bijgevolg van zo'n ernst dat van enige proportionaliteit met een hypothetisch voordeel voor de Belgische staat of gemeenschap geen sprake kan zijn.

2.4.1. Het proportionaliteitsbeginsel, dat een vorm uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel, is in onderhavige procedure niet aan de orde. Het komt de commissaris-generaal enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet teneinde hem of haar al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze belangen jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder voormelde zeer specifieke declaratieve bevoegdheid van de commissaris-generaal.

2.4.2. Verzoeksters derde middel is ongegrond.

2.5. In het vierde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 2, 3, 5 en 9 van het EVRM. Zij citeert artikel 2, 3 en 5 van het EVRM en stelt dat deze zijn geschonden doordat het CGVS oordeelt dat zij niet voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoekster kan bij een terugkeer omwille van corruptie de bescherming van de Nigeriaanse overheid niet inroepen. Zij herhaalt dat de bestreden beslissing niet zorgvuldig werd genomen, dat de stukken niet ernstig werden onderzocht en dat haar leven en dat van haar baby bij een terugkeer in gevaar zouden zijn.

2.6.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoekster preciseert in het geheel niet op welke wijze artikel 9 van het EVRM, dat betrekking heeft op de vrijheid van gedachte, geweten en godsdienst, *in casu* zou zijn geschonden zodat deze schending niet dienstig wordt aangevoerd.

2.6.2. De artikelen 2 en 3 van het EVRM stemmen inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, a) en 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende

behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Reeds hoger werd vastgesteld dat verzoekster niet aantoont dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet (zie *sub* 2.2.7).

2.6.3. Nog daargelaten dat verzoekster, gelet op het voorgaande, niet aannemelijk maakt dat zij bij een terugkeer naar haar land een gegronde vrees voor vervolging zou dienen te koesteren of risico loopt op ernstige schade, kan de schending van artikel 5 van het EVRM *in casu* niet dienstig worden aangevoerd daar de Raad, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend uitspraak doet over de hoedanigheid van vluchteling en over de nood aan subsidiaire bescherming.

2.6.4. Verzoeksters vierde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juni tweeduizend en twaalf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS